

Arrest

nr. 304 092 van 28 maart 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DECLERQ
Amazonestraat 37
B-1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, op 25 maart 2023 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 maart 2024 houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 maart 2024 tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2024 om 15.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANSTALLE, die *loco* advocaat F. DECLERQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 18 maart 2024 toe op de luchthaven van Zaventem vanuit Addis Abeba (Ethiopië).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 18 maart 2024 een beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op om uur, aan de grensdoorlaatpost, werd door ondergetekende,.....

de mevrouw :

naam N.(...) M.(...) voornaam F.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.).

houder van het document paspoort nummer (...)

afgegeven te (...) op (...)

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door de Belgische vertegenwoordiging te Lubumbashi geldig van 17.03.2024 tot 26.04.2024

voor een duur van 25 dagen, met het oog op: toerisme.

afkomstig uit Addis Ababa met de vlucht ET732 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan haar wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

Reden van de beslissing:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart op basis van toeristische motieven naar België te komen. Betrokkene is echter

niet in in het bezit van enig documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt (geen

toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie).

Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie voor een verblijf in "hotel BRXXL5 City centre", deze

had ze ook voorgelegd bij haar visum aanvraag. Bij nazicht door de Belgische federale politie te

luchthaven Zaventem blijkt dat deze reservatie geannuleerd te zijn en betrokkene is niet in het bezit van

een nieuw hotelreservatie. Tijdens het gesprek met de Belgische federale politie te luchthaven

Zaventem verklaart betrokkene dat ze 2 kennissen heeft in België. Zij is niet in het bezit van een uitnodiging

of tenlastenneming van deze personen.

(...)

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de

terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Betrokkene is in het bezit van 700 euro cash geld en volgens eigen verklaring 134 dollar (+/- 122,98

euro) geld op haar debit kaart. Betrokkene beoogt een verblijf van 21 dagen (terugkeerticket dd

07.04.2024). Met dit bedrag dient betrokkene ook nog haar hotelverblijf te bekostigen. Het richtbedrag

voor België is 95 euro/persoon/dag, zodoende is dit bedrag onvoldoende.

(...)"

1.3. Eveneens op 18 maart 2024 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot intrekking van een visum. Verzoekster werd ook hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“INTREKKING VAN EEN VISUM

Mevrouw, N.(...) M.(...), F.(...)

De/het _____, ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____

[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

Op verzoek van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

Heeft / hebben / werd

uw visumaanvraag onderzocht

uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven: 21.02.2024

(het visum is geweigerd het visum is nietig verklaard) X het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

2. X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode):

Betrokkene verklaart op basis van toeristische motieven naar België te komen. Betrokkene is echter

niet in in het bezit van enig documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt (geen

toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie).

Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie voor een verblijf in "hotel BRXXL5 City centre", deze

had ze ook voorgelegd bij haar visum aanvraag. Bij nazicht door de Belgische federale politie te luchthaven Zaventem blijkt dat deze reservatie geannuleerd te zijn en betrokkene is niet in het bezit van een nieuw hotelreservatie. Tijdens het gesprek met de Belgische federale politie te luchthaven Zaventem verklaart betrokkene dat ze 2 kennissen heeft in België. Zij is niet in het bezit van een uitnodiging of tenlastenneming van deze personen.
(...)

3. X u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten verkrijgen (artikel 34/2 van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode). Betrokkene is in het bezit van 700 euro cash geld en volgens eigen verklaring 134 dollar (+/- 122,98 euro) geld op haar debit kaart. Betrokkene beoogt een verblijf van 21 dagen (terugkeerticket dd 07.04.2024). Met dit bedrag dient betrokkene ook nog haar hotelverblijf te bekostigen. Het richtbedrag voor België is 95 euro/persoon/dag, zodoende is dit bedrag onvoldoende.
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. in haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover deze gericht is tegen de beslissing tot nietigverklaring van een visum, thans de tweede bestreden beslissing. De verwerende partij stelt hierbij het volgende:

"Artikel 39/82, §4, 2de lid luidt als volgt: 'Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.'

De intrekking van het visum is geen verwijderingsmaatregel of terugdrijvingsmaatregel en de vordering hiertegen is dan ook onontvankelijk."

2.2. In zijn arrest van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een uitlegging gegeven aan de hierboven weergegeven wetsbepaling waarbij werd vastgesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid enkel ontvankelijk is in zoverre ermee een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt aangevochten (RvV 24 juni 2020, nr. 237 408; recent bevestigd in RvV 13 maart 2024, nr. 303 148). De beslissing tot intrekking van een visum, thans de tweede betreden beslissing, kan niet als een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden gekwalificeerd. Bijgevolg is de vordering niet ontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot nietigverklaring van een visum.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

"Verzoekster is momenteel van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn teruggedrijving naar Démocratique Rapubliek Congo.

Op het moment van het instellen van dit verzoekschrift is zij opgesloten in de gesloten centrum van Caricole.

Zij is derhalve onderworpen aan een uitzettingsbevel waarvan de uitvoering op handen is.

Aan de voorwaarde van dwingende spoed is in voldoende mate voldaan."

3.2.2. In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat zij wordt vastgehouden met het oog op haar teruggedrijving zodat er sprake is van uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 34 van de Verordening 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 62 van de vreemdelingenwet, en van de beginselen van behoorlijk bestuur en de rechtszekerheid, *"met name de verplichting voor de administratieve overheid om rekening te houden met alle elementen van de zaak en de verplichting tot gewetensvol bestuur"*. Verzoekster voert tevens een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

"OVERWEGEND DAT :

10.

Tegenpartij is van mening dat het eerder aan verzoekster afgegeven visum moet worden ingetrokken en dat zij moet worden teruggedrijvd.

Deze beslissing is uitsluitend gebaseerd op het feit dat verzoekster niet in het bezit is van toeristische documentatie, en dat zij niet over voldoende financiële middelen beschikt.

TERWIJL :

11.

Tegenpartij heeft de verschillende bepalingen hierbovenvermelde kennelijk geschonden, zoals hieronder zal worden besproken.

Uit het administratieve dossier en de aan dit verzoekschrift bijgevoegde stukken blijkt dat de doel van het reis altijd bewezen is en dat verzoekster over voldoende financiële middelen beschikten.

Eerste onderdeel

12.

De eerste bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 34, §2 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode die luidt als volgt :

"2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld."

De tweede bestreden beslissing werd aangenomen op basis van artikel 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die luidt als volgt :

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

(...)."

13.

Uit de voorgaande bepalingen blijkt dat de wederpartij bevoegd is om een eerder afgegeven visum in te trekken indien blijkt dat de betrokkene niet langer voldoet aan de voorwaarden voor verkrijging van het visum. In dit verband klaagt de wederpartij in de eerste plaats dat, hoewel het visum om toeristische redenen was verleend, verzoekster niet in staat was de werkelijke reden voor haar korte verblijf in België uiteen te zetten.

Deze redenering is niet zonder verbazing, aangezien zij uitsluitend is gebaseerd op de vaststelling dat haar hotelreservering door haar was geannuleerd en dat zij geen enkele andere reservering had gedaan om te rechtvaardigen waar zij tijdens haar verblijf zou verblijven.

Verzoekster herinnert er in dit verband aan dat zij de gelegenheid heeft gehad uit te leggen dat zij haar hotelreservering heeft geannuleerd toen haar vriendin, Mevrouw L.(...) P.(...) R.(...), wonende te Brussel, vernam dat zij naar België zou gaan.

Haar vriendin heeft haar onmiddellijk bij haar thuis uitgenodigd, zodat zij daar tijdens haar verblijf in België kon blijven.

Aangezien een verblijf bij haar vriendin voor verzoekster veel aantrekkelijker was dan een verblijf alleen in haar hotel, leek het haar een goed idee om haar hotelreservering te annuleren.

Hoewel verzoekster dit bij haar aankomst op de luchthaven heeft uitgelegd, heeft de politie geen enkele poging ondernomen om contact op te nemen met haar vriendin.

Aangezien dit in het algemeen de gebruikelijke gang van zaken is in dit soort situaties, wekt het ontbreken van rechtstreeks contact met Mevrouw L.(...) M.(...) P.(...) bijzondere verbazing, temeer daar dit een duidelijke invloed had kunnen hebben op de uiteindelijk te nemen beslissing over de intrekking van haar visum.

Ter ondersteuning van het onderhavige beroep heeft verzoekster zich ertoe verbonden haar kosten te dekken, hetgeen de wederpartij gerust zou moeten stellen - zo dit al nodig is, gelet op het feit dat Mevrouw L.(...) M.(...) P.(...) over ruim voldoende financiële middelen beschikt, zoals in het volgende onderdeel zal worden besproken (stuk nr. 15).

Eiseres heeft niet alleen besloten om bij haar vriendin in België te verblijven, maar ook om familieleden in een religieuze congregatie in Parijs te bezoeken.

Aangezien een verblijf in een dergelijk etablissement niet officieel, maar eerder informeel wordt geboekt, heeft eiseres de laatste boodschappen van haar gesprek achtergelaten bij pater Albert, die haar bij aankomst zou ontvangen (stukken nr. 13 en 14).

Gelet op de datum waarop de betrokken berichten zijn uitgewisseld en gelet op het feit dat haar telefoon onmiddellijk na haar aankomst op de luchthaven in beslag is genomen, moet de inhoud van de berichten als geldig en niet-verdacht bewijs worden beschouwd. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoekster de reden voor de annulering van haar vorige hotelreservering enerzijds en van haar verblijfsarrangementen voor de duur van haar verblijf anderzijds goed kon uitleggen.

14.

Naast de accommodatiekwestie was de wederpartij verbaasd over het feit dat de dame geen toeristische documenten bij zich had.

De wederpartij is van mening dat dit duidt op een mogelijke poging om haar op te lichten.

Deze bevinding is om verschillende redenen verrassend.

Ten eerste constateert eiseres een zekere etnocentrische visie van de wederpartij, die zich geen andere manier van toerisme voorstelt dan die in ons land bestaat.

Een toeristische reis is echter niet simpelweg een bezoek aan een museum of een rondrit met een stadsbus, maar kan ook een wens zijn om familieleden te bezoeken, zoals in het geval van verzoeker.

In de tweede plaats valt voor verzoekster moeilijk in te zien hoe de wederpartij meent dat de omstandigheden met betrekking tot het doel van haar reis zijn gewijzigd na de verlening van haar visum.

In haar motiveringsbrief voor het verkrijgen van haar verblijf - die te vinden is in verzoeksters administratief dossier - zegt zij immers niets anders dan het volgende (stuk nr. 7).

Aangezien het standpunt van de wederpartij is gewijzigd zonder dat in verzoeksters geval nieuwe feiten aan het licht zijn gekomen, moest in de bestreden besluiten nader worden toegelicht hoe verzoekster niet langer kon aantonen dat zij voldeed aan de voorwaarden voor toekenning van haar verblijfsvergunning.

15.

Deze argumenten zijn dus kennelijk ontoereikend om te oordelen dat verzoekster niet langer het doel van haar toeristisch verblijf in België kan aantonen, hetgeen dus niet de vaststelling van een besluit tot intrekking van haar visum en bijgevolg van een besluit tot terugzending kan rechtvaardigen.

Tweede onderdeel

16.

Tegenpartij motiveert de bestreden beslissingen ook op basis van punt 4 van artikel 3 van de wet van 19.12.1980, die als luidt volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

(...).”

Volgens tegenpartij zou verzoekster niet meer in staat zijn om haar financiële middelen te bewijzen, en dus dat zij niet meer aan de voorwaarden van haar visum beantwoord.

17.

Opnieuw is dit standpunt verrassend omdat het geen rekening houdt met de werkelijke situatie van de vrouw, noch met de uitleg die zij geeft.

Bij haar aankomst in België beschikte de vrouw over een grote som geld in contanten (700,00 EUR), die het eerste deel van haar reis grotendeels zou moeten dekken.

Dit was des te meer het geval omdat ze in België zou worden opgevangen door een vriend en in Parijs door een religieuze congregatie waarvan de onkosten bijzonder minimaal waren.

Naast dit eerste geldbedrag in contanten beschikte eiseres ook over een bankkaart met meer dan 100,00 EUR erop en de mogelijkheid om geld te ontvangen via haar Visa-kaart. Zij heeft echter besloten om deze Visa-kaart, waarop zij elke maand haar salaris ontvangt, bij haar familie in Lubumbashi achter te laten zodat zij in haar afwezigheid verder konden leven.

Als ze tijdens haar verblijf financiële problemen zou krijgen, zouden haar kinderen een deel van haar salaris - dat ze over een paar dagen zal ontvangen - naar haar overmaken via Western Union.

Dit is een gangbare praktijk onder de Congolese diaspora in België en in het buitenland.

De familie van de eiseres was zich ervan bewust dat dit een probleem zou kunnen vormen en besloot daarom de Visa-kaart toe te vertrouwen aan een Congolees staatsburger die na de eiseres de reis naar België zou ondernemen om de kaart in een beveiligd centrum aan haar over te maken.

Daarom diende ze een kopie in van de Visa-kaart die ze momenteel in haar bezit heeft (stuk nr. 8).

Dit alles zou de tegenpartij moeten geruiststellen en er had rekening mee moeten worden gehouden toen de beslissing werd genomen.

18.

Dit is des te meer het geval omdat het onbegrijpelijk is dat de wederpartij haar analyse wijzigt, terwijl verzoekster in de loop van de procedure tot toekenning van het visum het bestaan van haar inkomen en dat van haar echtgenoot heeft aangetoond en dit in de bestreden beslissingen niet ter discussie wordt gesteld.

Het rapport van de opposant vermeldt in dit verband het volgende:

« Attestation d'emploi: ITM EN TANT QUE RESPONSABLE DU SOCIAL NATIONAL DEPUIS NOV 2023 (avant était responsable RH national, a été promue) +

CONTRAT DE TRAVAIL +

NOTIFICATION NOUVEAU POSTE +

dossier pro de son époux CHEZ CHINYAMA FILS SARL POUR UN SALAIRE MENSUEL 2307 USD

Preuves de vos revenus personnels (salaire, retraite, virements en votre faveur): FICHES DE PAIE JANV 1828 USD DEC 1828 USD NOV 1828

USD +

CONTRAT DE BAIL POUR UN LOYER MENSUEL DE 750 USD

Les moyens financiers - documents de la Banque: RELEVÉ EN DATE DU 02/02/2024

SOLDE 9059 USD, avec historique et trace des salaires +

RELEVÉ DE SON EPOUX EN DATE DU 02/02 SOLDE 11.557 USD+

CARTE DE BANQUE +

2 titres fonciers »

Het is moeilijk te begrijpen hoe het feit dat zij niet voldoende contant geld bij zich had toen zij op de luchthaven aankwam, de wederpartij in staat stelt te concluderen dat niet langer aan de voorwaarden voor het verblijf van verzoekster is voldaan, hoewel het bestaan van deze inkomsten minder dan een maand eerder door de wederpartij zelf was geanalyseerd.

19.

Het lijkt er dus op dat tegenpartij zich duidelijk heeft vergist en niet kan aantonen dat verzoekster niet langer voldoet aan de voorwaarden voor haar verblijf.

Derde onderdeel

20.

Om tegemoet te komen aan de wens van de wetgever, moet de administratieve beslissing die ten aanzien van een onderdaan van een derde land wordt genomen, juridisch gemotiveerd zijn overeenkomstig de vereisten van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 legt de administratie de verplichting op om elke administratieve beslissing van individuele strekking formeel te motiveren.

Dezelfde wet preciseert in artikel 3 dat deze motivering "bestaat in de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen", en dat deze motivering adequaat moet zijn, dat wil zeggen dat zij duidelijk verband moet houden met de beslissing, dat zij duidelijk, nauwkeurig, volledig en toereikend moet zijn.

Een gezaghebbende doctrine herinnert eraan dat de omvang van de motivering in verhouding moet staan tot het belang van de beslissing.¹

De bestreden beslissing moet dus naar behoren worden gemotiveerd in het licht van de verschillende elementen van het dossier.

1 M. LEROY, "La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver", dans le rapport de la journée d'études de Namur du 08.05.1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, 12-13.

21.

De twee in geding zijnde beslissingen zijn in een aantal opzichten niet goed gemotiveerd.

Zij berusten enkel op twee elementen, namelijk het ontbreken van toeristische documenten enerzijds en het feit dat verzoekster niet meer over voldoende financiële middelen zou beschikken.

Geen enkel ander element of bewijs wordt in de inhoud van deze twee beslissingen vermeld.

Dit is bijzonder problematisch, aangezien verzoekster in de gelegenheid werd gesteld om de situatie waarin zij zich bevond en de redenen voor haar verblijf in detail toe te lichten.

Naast de verklaringen voor de aanwezigheid van haar vriendin in België en haar reis naar Parijs, beklemdoende verzoekster ook dat de wederpartij niet had getracht aan te tonen dat er enig risico bestond dat zij zou beslissen om in België te blijven na afloop van de geldigheidsduur van haar visum.

Een dergelijk bewijs had, gelet op de feiten van de zaak, niet kunnen worden geleverd.

Verzoekster is beroepsmatig actief in haar land van herkomst, verdient goed haar brood, heeft een gezin in Lubumbashi en al haar familieleden wonen er nog steeds.

Zij ziet niet in hoe haar huidige situatie haar verdacht maakt in de ogen van de wederpartij.

22.

In die omstandigheden bestond er geen twijfel over dat verzoekster naar Democratische Republiek Congo zou terugkeren voordat haar visum verstreek, zodat er geen reden was om het visum nietig te verklaren en verzoekster een refoulementbevel te geven.

Vierde onderdeel

23.

Naast de vragen van de juridische grondslag voor beide bestreden beslissing en de motivatie ervan lijkt ook duidelijk dat deze schenden artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, die als luidt volgt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Overheidsinstanties mogen zich niet mengen in de uitoefening van dit recht, behalve wanneer dit in overeenstemming is met de wet en het in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 EVRM geeft geen definitie van het begrip "privéleven" of "gezinsleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden uitgelegd.

Het EHRM is echter van mening dat het begrip privéleven "een ruim begrip is, dat niet uitputtend kan worden gedefinieerd (Niemiets tegen Duitsland, § 29; Pretty tegen het Verenigd Koninkrijk, § 61; Peck tegen het Verenigd Koninkrijk, § 57), dat "meerdere aspecten van de fysieke en sociale identiteit van een individu kan omvatten" (S. en Marper tegen het Verenigd Koninkrijk [GC], § 66)", alsmede "het recht van eenieder om zich tot anderen te richten teneinde met zijn medemensen en de buitenwereld betrekkingen aan te knopen en te ontwikkelen, dat wil zeggen het recht op een 'privé-sociaal leven' (Bărbulescu tegen Roemenië [GC], § 71; Botta tegen Italië, § 32)". ook in de professionele en commerciële sfeer.

In zijn rechtspraak merkt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op dat "de

meeste mensen in het kader van hun werk veel, zo niet de meeste, mogelijkheden hebben om hun banden met de buitenwereld aan te halen (Niemietz, reeds aangehaald, § 29)". (arrest Bărbulescu/Roemenië, 5 september 2017, § 71).

Het begrip omvat dus beroepsactiviteiten en activiteiten die in een publieke context plaatsvinden (arrest López Ribalda e.a./Spanje, 17 oktober 2019, § 88).

Er zij ook op gewezen dat, hoewel artikel 8 van het Verdrag niet kan worden uitgelegd als een garantie op zich voor het recht op een bepaald soort verblijfsvergunning, het EHRM van oordeel is dat de voorgestelde oplossing de betrokkene in staat moet stellen zijn of haar recht op een privé- en/of gezinsleven ongehinderd uit te oefenen (B.A.C. tegen Griekenland, § 35; Hoti tegen Kroatië, § 121).

Het Hof is derhalve van oordeel dat :

"Aangezien artikel 8 het recht beschermt om banden met de medemens en de buitenwereld aan te gaan en te onderhouden, en aangezien het soms aspecten van de sociale identiteit van een individu omvat, moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven, een integrerend deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8."

Ook mag niet worden vergeten dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens niet alleen het recht op eerbiediging van het gezinsleven omvat, maar ook het recht op eerbiediging van het privéleven.

In zijn arrest van 19.07.2019 herinnert het Grondwettelijk Hof dus aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 EVRM:

"Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vormt de uitzetting van een gevestigde immigrant, ongeacht of er al dan niet sprake is van een "gezinsleven", een inbreuk op zijn recht op eerbiediging van het privéleven."

Het begrip privéleven is hoe dan ook ruim uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat het beschouwt als een ruim begrip dat zich niet leent voor een uitputtende definitie.

24.

Het is duidelijk dat haar recht om een oude vriendin te bezoeken, hoewel zij aan alle voorwaarden voor de afgifte van een visum voldoet en er geen aanwijzingen zijn dat zij na het verstrijken van zijn visum op het Schengengrondgebied zal blijven, onder haar recht op privéleven valt.

Door de twee betrokken beslissingen te nemen, heeft de wederpartij dit uit voormeld artikel 8 voortvloeiende beginsel geschonden.

24.

Uit al het voorgaande blijkt dat de twee bestreden besluiten kennelijk in strijd zijn met alle in de middelen uiteengezette bepalingen en beginselen, zodat zij nietig moeten worden verklaard. »

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een kopie van haar nationale paspoort en haar visum, van een motivatiebrief om naar België te komen, van haar Visa bankkaart, van de geboorteakten van haar zonen, een gezinssamenstelling, van foto's van haar verblijfplaats in Parijs, van communicatie met de religieuze orde die verzoekster moest opvangen in Parijs, van een attest van financiële ondersteuning van Mevrouw L. M. en kopie van dier identiteitskaart (verzoekschrift, bijlagen 5-15).

3.3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van 'de verplichting tot gewetensvol bestuur' aangezien niet wordt verhelderd wat deze verplichting precies inhoudt en op welke wijze de bestreden beslissingen deze verplichting zouden schenden.

3.3.3. Volgens het rechtszekerheidsbeginsel moet de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht. (RvS 22 december 2017, nr. 240.303).

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze

duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3.6. Zoals verzoekster aangeeft, vermeldt de beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11) uitdrukkelijk het door haar geschonden geachte artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;”

3.3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 18 maart 2024 te Zaventem toekwam vanuit Addis Abeba. Zij was in het bezit van een Congolees paspoort voorzien van een Belgisch visum type C met een duur van 25 dagen, geldig van 17 maart 2024 tot 26 april 2024. Verzoekster had blijkbaar een ticket voor een terugreis op 7 april 2024. Daarnaast had zij een hotelreservatie in hotel BRXXL5 City Center bij zich, en 700 euro cash. Zij verklaarde daarnaast een saldo van 134 dollar op een debet-kaart te hebben.

Ter gelegenheid van haar interpellatie door de grensinspectie werd verzoekster gehoord waarbij zij verklaarde dat zij voor het eerst naar België kwam en dit voor toeristische doeleinden. Verzoekster werd geconfronteerd met de annulatie van haar hotelreservering. Vreemd genoeg bevestigde verzoekster dat zij haar hotel geannuleerd had omdat dit te duur was, en stelde zij dat zij nog geen idee had waar zij zou verblijven. Daarnaast bleek verzoekster niet bij machte om te benoemen wat zij zou gaan bezoeken in België en zij had geen documentatie om haar reis in te plannen. Zij maakte wel melding van een kennis K. V. in België. De grensinspecteurs probeerden contact op te nemen met deze kennis, maar kregen geen gehoor. Naderhand vernoemde verzoekster ook nog mevrouw L. R. Er werd contact opgenomen met mevr. L. R. en deze verklaarde zich bereid samen met verzoekster een hotel te zoeken en haar te begeleiden tijdens haar verblijf. Verzoekster blijkt naast handbagage en ruimbagage vreemd genoeg tevens een frigobox met etenswaren bij te hebben.

3.3.8. In een eerste middelonderdeel stelt verzoekster ten onrechte dat de beslissingen enkel zouden zijn gebaseerd op de annulatie van haar hotelreservatie. Zij gaat er hierbij echter aan voorbij dat in de beslissingen eveneens wordt gewezen op de afwezigheid van enige documentatie waaruit haar toeristische doeleinden blijken: *“(geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie)”*, dat er geen tenlasteneming is door haar kennissen in België en dat zij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de duur van haar verblijf tot 7 april 2024 en haar terugreis. Verzoekster weerlegt nergens de gedane vaststellingen waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris haar op goede gronden de toegang tot het grondgebied kon weigeren en haar kon terugdrijven.

3.3.9. Het betoog van verzoekster in haar middel dat zij bij haar aankomst op de luchthaven zou hebben uitgelegd dat zij bij haar vriendin zou verblijven en familieleden in een religieuze congregatie in Parijs zou gaan bezoeken, en dat zij daarom haar hotelreservatie zou hebben geannuleerd, vindt nergens steun in het administratief dossier.

In zoverre verzoekster in dit verband verwijst naar de stukken die zij thans als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 13-15), dringt zich de vaststelling op dat zij hiermee de motieven van de bestreden beslissing onmogelijk aan het wankelen kan brengen. Verzoekster kan de gemachtigde van de staatssecretaris immers geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek verwijten doordat deze met de eigenhandig opgestelde *“Attestation d’engagement de prise en charge”* (tenlasteneming) van 19 maart 2024 en met de berichten, uitgewisseld met Père A. Paris (Verzoekschrift, bijlagen 14 en 15), geen rekening heeft gehouden. Verzoekster toont immers niet aan dat zij deze gegevens op een nuttig tijdstip ter beoordeling aan de gemachtigde van de staatssecretaris had voorgelegd. De bestreden beslissing dateert trouwens reeds van 18 maart 2024 zodat met de tenlasteneming van 19 maart geen rekening kon worden gehouden. De Raad kan op deze informatie evenmin acht slaan aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). De *a posteriori*-verklaringen van verzoekster om uit te leggen waarom haar hotelreservering werd geannuleerd, doet geen afbreuk aan de eerder gedane pertinente vaststelling dat het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf onduidelijk zijn en dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

3.3.10. De huidige kritiek van verzoekster op de vastgestelde onduidelijkheid van haar reismotief kan evenmin worden aanvaard. Verzoekster stelt dat er sprake is van een etnocentrische visie omdat een toeristische reis volgens haar niet te reduceren is tot een museumbezoek of een rondrit, maar ook een

bezoek aan een familielid kan inhouden. Uit de verklaringen van verzoekster bij haar interpellatie door de grensinspectie op 18 maart 2024 blijkt dat zij *“niets specifiek (kan) benoemen van wat ze zal bezoeken in België”*. Verzoekster blijkt ook niet over documentatie te beschikken. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk ging door te concluderen dat het doel van het voorgenomen verblijf om toeristische redenen niet afdoende werd gestaafd. Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar het schrijven van 2 februari 2024 dat zij bij haar visumaanvraag aan de consul-generaal in Lubumbashi had gericht (Verzoekschrift, bijlage 7), aangezien mag worden verwacht dat verzoekster bij haar interpellatie op 18 maart 2024 kan teruggrijpen naar de inhoud van dit schrijven en een overzicht kan bieden van cultuur-historische trekpleisters die zij zou wensen te bezoeken en gastronomische ervaringen die zij zou willen beleven.

3.3.11. De Raad stipt in dit verband aan dat artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 3, derde lid van de vreemdelingenwet, dat specifiek gaat over het geval van de weigering van toegang aan een vreemdeling, niet uitsluit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110.745). Zelfs al is de verzoekende partij in het bezit van een rechtsgeldig visum, dan nog beschikt de verwerende partij dienaangaande over een appreciatiebevoegdheid (cf. RvS 3 juli 2005, nr. 147.219). Er kan dus niet worden gesteld dat verzoekster louter op basis van haar visum het recht zou hebben om zonder meer toegang te krijgen tot het Schengengrondgebied. In geval van twijfel kan worden verlangd dat de vreemdeling het doel en de omstandigheden van zijn verblijf verrechtvaardigt (cf. Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, *Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 364/1, p. 12).

3.3.12. Wat haar gebrek aan voldoende bestaansmiddelen betreft, verwijst verzoekster in haar tweede middelonderdeel naar een overzichtsdossier uit het administratief dossier waarbij het gezinsinkomen van verzoekster in haar land van herkomst werd onderzocht, vooraleer het visum werd toegekend. Dit voorafgaandelijk onderzoek ontheft verzoekster evenwel niet van haar bewijslast om op het tijdstip van haar aankomst op het grondgebied concreet aan te tonen dat zij *“over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis”*. Verzoekster weerlegt in haar middel de vaststelling niet dat zij bij haar aankomst in Zaventem slechts over een bedrag van ongeveer 823 Euro beschikte om alle kosten te dekken gedurende haar voorziene verblijf van 21 dagen. Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij zich vergist zou hebben, zoals zij nochtans beweert, door in de beslissing deze bestaansmiddelen als ruim onvoldoende te kwalificeren. De Raad becijfert immers dat verzoekster, rekening houdend met het richtbedrag per persoon per dag voor België dat in de beslissing is opgenomen, minstens over ongeveer 1995 Euro zou moeten beschikken om de kosten van het voorgenomen verblijf te kunnen dekken. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig concluderen dat de bestaansmiddelen waarover zij beschikte ruim onvoldoende waren.

De loutere beweringen van verzoekster dat zij haar visa-kaart, die gekoppeld is aan de bankrekening waarop zij haar salaris ontvangt, bij haar familie heeft achtergelaten en dat haar kinderen vanuit het land van herkomst in geval van financiële problemen geld zouden overmaken via Western Union, worden geenszins gestaafd. Bijgevolg werpt zij met haar bewering geen nieuw licht op de motieven van de bestreden beslissing.

3.3.13. In een derde middelonderdeel stelt verzoekster dat de beslissingen enkel gestoeld zijn op de vaststelling dat er onduidelijkheid bestond over het reismotief en op de ontoereikendheid van haar bestaansmiddelen, maar dat er geen twijfel over bestaat dat verzoekster na afloop van haar verblijf naar Congo zal terugkeren.

De Raad merkt echter op dat de overwegingen betreffende het reismotief en de bestaansmiddelen de beslissing tot teruggrijping op afdoende wijze kunnen schragen. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door op basis van zijn vaststellingen te concluderen dat verzoekster het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf niet deugdelijk kon staven en niet over voldoende bestaansmiddelen beschikte, waardoor zij niet langer voldeed aan de afgiftevoorwaarden van het visum. De wettigheid van de beslissing komt geenszins in het gedrang doordat in de beslissing geen overwegingen zijn opgenomen die betrekking hebben op de garanties op terugkeer.

3.3.14. Het door verzoekster in haar vierde middelonderdeel geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./ Finland*, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster betoogt dat ‘het recht om een oude vriendin te bezoeken’ onder haar recht op privé-leven ressorteert. Zoals de verwerende partij aanstipt in haar nota me opmerkingen, kunnen gewone sociale relaties bezwaarlijk als een beschermenswaardig privéleven worden aangemerkt. Bovendien blijkt nergens uit de documenten in het administratief dossier dat verzoekster met haar visum de bedoeling had om een oude vriendin te bezoeken, waardoor verzoekster niet aantoonde dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig privéleven in de Schengenzone. Verzoekster toont niet aan dat de huidige beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving haar recht op privéleven zou beïnvloeden.

3.3.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van 34 van de Visumcode en evenmin van artikel 3 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van het rechtszekerheidsbeginsel. Er kan geen kennelijke beoordelingsfout worden vastgesteld.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekster het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“ Het staat buiten kijf dat de uitvoering van de bestreden beslissingen verzoekster ernstige en moeilijk te herstellen schade zou toebrengen.

Er zij op gewezen dat er in casu sprake is van een ernstig en bijzonder acuut risico voor schade, aangezien het einde van haar verlof op 07.04.2024 is gepland.

Het is ook duidelijk dat het simpele feit dat zij meerdere dagen werd vastgehouden in een gesloten centrum, terwijl zij over alle documenten beschikte die nodig waren voor haar verblijf, haar een duidelijk en onmiskenbaar moreel vooroordeel heeft opgeleverd.

Dit is des te meer het geval omdat, zoals uit het voorgaande blijkt, verzoekster krachtens artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden een duidelijk recht heeft om haar privé-leven te beschermen. »

3.4.2.2. Verzoekster koppelt haar nadeel enerzijds aan haar administratieve detentie. Aangezien de Raad niet bevoegd is om uitspraak te doen over dit aspect, kan zij dit nadeel niet op dienstige wijze aanvoeren.

Anderzijds koppelt verzoekster haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de ingeroepen schending van haar recht op privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Hierboven werd dit middel ongegrond bevonden, waardoor er *in casu* geen sprake is van een zogeheten evident nadeel.

Bijgevolg dient de vordering tot schorsing bij uitstek een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.2.3. Het nadeel dat verzoekster koppelt aan het gegeven dat haar reis niet zal kunnen doorgaan zoals gepland vormt een nadeel dat in geen geval moeilijk te herstellen is, aangezien het verzoekster vrijstaat een nieuw visum met het oog op toerisme aan te vragen indien zij werkelijk een toeristisch verblijf in het Schengengebied zou beogen.

3.4.2.4. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk werd gemaakt.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. DILLEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DILLEN

F. TAMBORIJN